

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Eneste Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Forbud mod Nedrivning af Bygninger m. v.

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen Indsigelse fremkommer, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C: Sp 157, Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 581).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren (Birch): Jeg skal som Ordfører for Folketingets Udvalg tillade mig at gøre Rede for de Ændringer, der er foretagne i Lovforslaget, siden det forlod dette høje Ting. Ændringerne falder i §§ 1, 3, 5, 6 og 7. Efter Folketingets Affattelse af § 1 kunde Indenrigsministeren efter en Kommunalbestyrelses Indstilling bestemme, at hverken Beboelsesejendomme eller andre Bygninger maatte nedrives uden Kommunalbestyrelsens Tilladelse. Landstinget har været ængsteligt for at gaa saa vidt og har derfor undtaget „andre Bygninger“, saa at § 1's Bestemmelser efter Landstingets Affattelse alene kommer til at dreje sig om Beboelsesejendomme. I Folketingets Udvalg har man næret en Del Ængstelse overfor den Ændring, der her er foretaget. Man frygter, at den Tilstand vil kunne indtræffe, at der er saa knapt med Bygningsmaterialier, at man maa ønske, at disse først og fremmest kommer til Anvendelse til Opførelse af Beboelsesejendomme, og man er derfor ikke glad ved, at det ikke skulde være muligt for en Kommunalbestyrelse at standse Nedrivning af Bygninger, der ikke er Beboelsesejendomme, med paafølgende Genopførelse. Efter Udvalgets Mening haster det imidlertid i høj Grad — saaledes som det blev omtalt ved Sagens anden Behandling her i Tinget — at faa Lovforslaget gjort færdigt her i Rigsdagen, og man kan derfor se bort fra, at man under andre Omstændigheder end de foreliggende kunde have ønsket at optage en Forhandling med det andet høje Ting om dette Punkt.

De Ændringer, der er foretagne i § 3, drejer sig udelukkende om det Forhold,

at det under visse Omstændigheder kan paalægges Ejeren af en Ejendom at tilbageføre denne til beboelig Stand, hvis den paabegyndte Nedrivning standses. Med Hensyn til dette Punkt findes der i Folketingets Affattelse følgende Bestemmelser: I § 3, første Stykke, bestemmes først, at Kommunalbestyrelsen kan paabyde saadan Tilbageførelse. Noget senere siges det, at Ret til Erstatning for Afsavn af Vederlæg bortfalder, naar Ejeren ikke snarest sætter Ejendommen i beboelig Stand og bortlejer Lejlighederne. Man har herved villet øve et Tryk paa Ejeren, for at han saa hurtigt som muligt skulde føre Ejendommen tilbage til beboelig Stand, naar Nedrivningen var standset. Endelig siges det i § 6, 2det Stykke, at Kommunen er, om fornødent, berettiget til paa Ejerens Bekostning at tilbageføre vedkommende Bygning til samme Tilstand, hvori den var forinden Overtrædelsen. Ogsaa ved denne Bestemmelse har man tænkt sig at øve et Tryk paa Ejeren, saa at han hurtigst muligt foretog Genopførelsen, idet han ellers vilde have den Risiko hængende over Hovedet, at Kommunen overtog Genopførelsen. Landstinget har ment, at disse Bestemmelser ikke var fyldestgørende, og Udvalget maa erkende, at der ikke i Lovforslaget i Folketingets Affattelse findes bestemte Regler om, indenfor hvilken Frist Genopførelsen skal finde Sted. Landstinget har nu vedtaget, at Disput'er mellem Ejeren og Kommunalbestyrelsen om den Tidsfrist, indenfor hvilken Tilbageførelsen til beboelig Stand skal finde Sted, afgøres af 3 Mænd, udmeldte af Retten, saaledes som bestemt i Folketingets Affattelse i andet Øjemed i § 3, 3die Stykke. Folketingets Udvalg har ikke noget imod at gaa med til denne Bestemmelse. Det kan ikke ses, at den kan gøre Skade, den kan maaske endog under visse Omstændigheder blive nyttig og maa i hvert Fald siges at gøre Affattelsen paa dette Punkt klarere.

Den Ændring, der er foretaget i § 5, er ringe. Baade Folketingets og Landstingets Affattelse fastslaar overensstemmende, at Kommunalbestyrelserne kan bestemme, at Beboelseslejligheder m. v. ikke maa tages i Brug paa anden Maade end til Beboelse. I Folketingets Affattelse følges denne Bestemmelse af en Opremsning af nogle Eksempler, derimellem „Kontor“. I Landstinget har man i denne Eksempelrække ønsket at stryge Ordet „Kontor“. Det er ikke Folketingets Udvalg klart, at denne Udstrygning kan faa nogen nævneværdig Betydning, da i alle